

Kedves Testvérek!

A keresztények egységéért tartott imahéten emlékektől is áthatva jöttem el a kunszentmiklósi református templomba, mert dédnagyapámat, vagy ahogy erre felé mondani szoktuk dédöregapámat itt keresztelték még a szabadságharc előtt. Ugyancsak ezen a tájon éltek apai őseim, akik pásztorok, juhászok, csikósok voltak. Ezért a ma nap főtémáját telitalálatnak tartom: „A Jó Pásztor átfórmál”. A pontos igehely: Jn 21,17 „Legeltessétek az én juhaimat”. Olyan felszólítás, amely itt nem sok magyarázatra szorul. A vallásalapítók közül senki sem mondta magát pásztornak, mi több, Jó Pásztornak. Az Úr Jézus ezzel egy próféciát is beteljesít, mert a 22. zsoltár szerint „Az Úr az én Pásztorom”, vagyis Isten. Jézus, mivel egy az Atyával, átveszi ezt a gondoskodást Egyházában. Annyira Jó Pásztor, hogy életét adta juhaiért. Ilyen megtörtént a régi pásztorvilágban. Szabad legyen megemlítenem, hogy családi hagyományunk úgy tartja, dédöregapám apját, azaz üköregapámat a betyárok agyonütötték, amikor ellopott csikóját megtalálta náluk, ő ugyanis egy uradalom csikósa volt. Visszatérve Jézusra Ő az Újszövetség áldozati Báránnya, aki megváltó életével halálával elveszi a világ bűneit. Az első Jézus ábrázolások így mutatják: egyszerre pásztornak és báránynak, ezt láthatjuk már az ókeresztény sírkamrákban, a katakombákban, pásztorként, bárányként. Szép szimbólum a református egyház címerében a Bárány.

Mi is bárányok legyünk Jézus pásztorsága alatt. A természetben is vannak olyan tulajdonságok, amelyek lelki magaslatra emelkedhetnek. A bárány maradjon a nyájban, ne csavarogjon el, gyarapodjon, betaláljon a karámba. Nekünk a nyájhoz tartozás az egyházhoz tartozást, az egyházban maradást jelenti. A szekularizálódás korában nagyon sokan csak formális keresztények. Kereszténynek mondott európai országokban sokan hivatalosan is kilépnek, már az egyházadó kötelezettsége miatt is. Ugyanis több államban a fizetésből már eleve levonják. Hiányzik az áldozatvállalás szelleme. A világban, főként a fundamentalista iszlám országokban naponta üldözik a keresztényeket, sokakat megölnék, és mégis vállalják a Krisztus-követést. Példát vehetünk róluk, vagy eleinkről, akik a kommunista diktatúra legnehezebb idejében vállalták gyermekeik hittanra járatását, vasárnapi istentiszteleten való részvételt, munkahelyen a háttérbe szorítottságot. A mi nemzedékünk nagy része megalkudott félelemből, a nagyobb darab kenyérért, karrierért, vagy pusztán kényelemszeretetből. Egyenesen következett ezután a gyermekszületések csökkenése, családok széthullása, az abortuszok nagy száma, az egyre nehezebben nevelhető ifjúság sok-sok baja.

Ilyen legyengült állapotban ért bennünket a rendszerváltás, s azután az Unióba való belépés, mely már közel sem az alapítók eszmeiségét képviseli, hanem egyedül csak a pénzt. A pénzhatalmaknak kiszolgáltatottan még inkább anyagiasabbá váltak az emberek. Sem Isten, sem a haza, sem a család nem fontos számukra. Ha az alapító atyák keresztény Európát akartak, akkor csak úgy valósulhat meg, hogy a nemzetek közösségében ott lesz az egyház is. Az egyházhoz tartozás fölerősíti a nemzet és a család összetartozását. Távoli kontinenseken, emigrációban élő magyarok rendszerint akkor tudták megőrizni nemzeti hovatartozásukat, ha egyházhűségüket is őrizték. Feladatunk, hogy a nyájban maradjunk, s most azért imádkozunk, hogy Krisztus végakarata szerint a nyájon belüli egység mind jobban megvalósuljon, és egy akol legyen és egy pásztor.

A báránynak gyarapodnia kell. A nyár elején valaki megajándékozta az érsekséget két báránnyal. Hátsó füves kertünkben és persze abrakkal kiegészítve két-három hónap alatt megduplázódtak súlyukban. A pásztor elégedett, hogyha bárányai gyarapszanak. Nekünk, Krisztus bárányainak a gyarapodás természetesen szellemi, lelki formában kell elsősorban. Legtöbbször csak testi gyarapodásunkkal küszködünk. A gyermek Jézusról írja Lukács evangélista: „növekedett bölcsességben, korban, és kedvességben Isten és az emberek előtt”/Lk 2,52/. Teljes emberségünkhöz hozzátartozik, hogy növekedjünk a hitben és a szeretetben. Nemzeti, imádságunk a Himnusz azt kéri Istentől, hogy áldjon meg bennünket jó kedvvel és bőséggel. De ha ismerjük a nyelvtörténetet, akkor tudjuk, hogy ez nem a hangulatra, vagy az anyagi javaknak a gazdagságára vonatkozik csupán. A jó kedv, a jó kegyelem az Isten kegyelmét adja, amit bőven kérünk Istentől, hogy járja át az életünket. Az apostolokkal együtt kérünk kell az Úrtól, hogy növelje bennünk a hitet, hogy azt megélve a szeretetben legyünk mind teljesebbé. Évek múlásával egy bizonyos, hogy csalódásaink gyarapodnak. De vajon gyarapodnak-e a hitben megélt találkozásaink Istennel és a szeretetszolgálatban embertársainkkal? Szent Pál azt tűzte ki célul, hogy fusson Jézus Krisztus után, Krisztus éljen benne, és Krisztus életkorának teljességére juthasson. „Amíg mindnyájan el nem jutunk a hitnek és az Isten Fia hitének és megismerésének egységére és meglett emberré nem leszünk Krisztus teljességének mértékében.”/Ef 4,13/.

A pásztor arra neveli a rábízott állatokat, hogy könnyen betaláljanak a karámba. Gyermekkoromban sok állatunk volt. Volt olyan tehenünk, amelyikért mindig messzire el kellett menni a gulyához, mert elkóborgott, s nem talált haza. Számunkra a karám lelki értelmet kap, nem téveszthetjük szemünk elől keresztény végső célunkat, az üdvösséget. Az egyháznak a léte, fő feladata nem szociális, vagy karitatív, hanem hogy az embereket segítse az üdvösségre. Nagyon nehéz erről szólni a mai világban, hiszen az emberek zöme úgy él, mintha Isten nem létezne, és ha szembe kell nézni az elmúlással, a halállal, mindenféle álca mögé bújik. Elég csak arra gondolnunk, hogy a kórházi nagybetegeknek sem merjük ezt a fölkészülést megemlíteni, s a gyászjelentések, nekrológok mutatják, hogy milyen materialista korunk embere. Banális vigasztalásokkal akarja az emberi életet a legfontosabb kérdésében elütni. Mi arra lettünk teremtve, hogy az atyai házba hazataláljunk. Egy-egy ilyen ökumenikus imahét nemcsak az ellentétek megszüntetésén fáradozik közöttünk, hanem a közös nagy reményünknek a megerősítését szándékolja. Az egész imahét fő gondolatköre éppen ezért ez volt: „Mindannyian el fogunk változni a mi Urunk Jézus Krisztus győzelme által” /v.ö. 1Kor 15,51-58/.

Protestáns testvéreink sírkövein ott a rövidítés: ABFRA - a boldog föltámadás reménysége alatt. Micsoda szép kifejezése ez a hitnek. Mi katolikus keresztények a szenteket nem születésnapjukon, hanem haláluk napján ünnepeljük, nem a gyász érzületével, hanem azzal, hogy újjászülettek az örök életre - hazataláltak. Most mi még úton vagyunk. Hála Istennek most már azt keressük, ami összeköt, és nem ami szétválaszt bennünket. Kérjük Urunkat, a Jó Pásztort, hogy tereljen össze bennünket. Ismerjük föl mindannyian a hangját, hívószavát, és legyen egy akol és egy pásztor.